

WAAR

De tijd tikt

IS

Één kans om haar te vinden

GRACE

EMILY ELGAR

EMILY ELGAR

**WAAR
IS
GRACE**

De Fontein

Proloog

Megan

Grace weet het niet, maar elke nacht rond een uur of twee ga ik bij haar kijken. Dat begon toen ze nog maar een peuter was, maar nog altijd, na al die jaren, sluip ik haar kamer binnen en rol het dekbed wat terug om te zien of haar spichtige borst nog ademt en haar zwakke hart het nog volhoudt. Vannacht is een van die nachten dat ik besluit om dapper te zijn en me te beheersen. Ik staar naar het plafond en maak mijn benen zo zwaar mogelijk.

Blijven liggen, beveel ik ze.

Ik probeer ergens anders aan te denken. Wat moet ze dragen als we over een paar weken naar de nieuwe kinderafdeling in Taunton gaan? Misschien komen we op de foto. Maar zelfs dat houdt me niet voldoende bezig. Ik zie Grace niet naar de camera lachen met een leuke clip in haar korte, piekerige haar. Ik zie haar in bed, aan de overkant van de gang, haar kleine mond happend naar lucht, haar lippen die eerst grijs en dan blauw verkleuren. Ik zie haar groene ogen, naakt zonder haar bril, angstig en wanhopig, zoekend naar mij in het schemerlicht van haar kamer. En voordat ik het weet, sta ik al naast mijn bed en steek de gang over naar haar toe. Mijn hand gaat meteen naar haar warme borst, die rijst en daalt, langzaam en dromerig,

zoals het hoort. Maar dat is nog niet genoeg. Ik buig me over haar heen en houd mijn wang een halve centimeter boven haar mond. Ik voel haar levensadem in kleine, warme, ritmische golfjes tegen mijn huid. Alles in orde. Dan pas durf ik zelf opgelucht adem te halen.

Ik leg haar handen recht onder haar lievelingslakens met de madeliefjes en streel zachtjes haar lijfje, die zachte kleine heuvel. Ze is diep in slaap vannacht. Dokter Parker zei dat ze door de antibiotica die hij haar na de operatie heeft voorgeschreven nog dieper zal slapen dan normaal. Niets om me zorgen over te maken.

Ik raap Flopsy van de grond. Haar grijze oren wijzen alle kanten op. Ik leg haar boven aan Grace' kussen. Het is een gewoonte geworden, die neiging om altijd even bij haar te gaan kijken. De ramen zitten dicht. De verpleegkundigen vinden het heel normaal, niets aan de hand. Ze leggen een hand op mijn arm en zeggen dat ze zelf ook zo zouden reageren na alles wat wij hebben meegemaakt. Ik klop het hartvormige kussen van haar rolstoel nog eens op. Ze hebben het niet alleen over Danny. Ze hebben het ook over de keer dat Grace in alle haast naar het ziekenhuis werd gebracht met het schuim op haar mond. Of de keer dat we eindelijk besloten dat ze alleen gevoed kon worden via een sonde in haar maag. Of de keer dat *hij* probeerde haar van me weg te nemen, zoals hij me ook mijn Danny had afgenomen. Ik blijf in de deuropening staan en kijk nog eens naar mijn slapende kleine muis. Ik laat haar deur altijd open, zodat ik haar kan horen roepen als ze wakker wordt – of iemand haar zou wekken.

Mijn bed zucht onder mijn gewicht, en als ik mijn nachtlampje doof, bedenk ik dat de verpleegkundigen echt niet weten waar ze het over hebben. Immers, het is niet het verleden waarom ik elke nacht doodsbang haar kamer binnensluis. Nee,

het is die onzichtbare tikkende tijdbom boven ons hoofd, die kostbare seconden die ons samen nog gegund zijn en die als water tussen onze vingers door sijpelen. Het is de afschuwelijke belofte van wat ik weet dat er gaat komen – ooit, op een dag, als de grendels worden teruggeschoven en de deurkruk zachtjes in beweging komt, gevolgd door het geluid van ge-oefende, vastberaden voetstappen. En dan, hoe snel ik ook kom aanrennen, biddend en smekend, zal ik niets meer kunnen doen om ons tweeën nog te redden.

Cara

Ik houd mijn vinger langer op de bel van Woodgreen Avenue nummer 52 dan waarschijnlijk beleefd is. Het klinkt dringend, en dat is de bedoeling ook, want ze moeten weten dat ik haast heb. Over een halfuur begin ik al aan mijn maandagse lunchdienst bij The Ship.

In gedachten zie ik Grace' uilenkopje naar het geluid toe draaien op een manier waardoor ze zo veel jonger lijkt dan de meeste meisjes van zeventien. Met haar dunne armpjes weet ze de rolstoel al door de brede gang mijn kant op te manoeuvreren, met Meg in een legging en een wijd T-shirt sloffend achter haar aan als een vriendelijke, trouwe waakhond. 'Ik kom eraan!'

Ik schuif mijn voet tegen de boodschappentas vol gewassen, gestreken en opgevouwen zomerkleren, klaar voor Meg en Grace. Mijn moeder en haar vriendinnen zijn al weken bezig met inzamelen.

Schiet op nou!

Ik haal mijn telefoon uit de zak van mijn ripped jeans, kijk op het blanco schermje en steek hem weer terug. Het huis van Meg en Grace is pas geschilderd en de verf geeft nog een chemisch luchtje af in de vroege junizon. Natuurlijk hebben ze

voor roze gekozen. Van mijn moeder hoorde ik dat de Wish-makers – de hulporganisatie die het huis heeft aangepast aan Grace' rolstoel – de zaak vorige maand een nieuw verfje hebben gegeven. Het rode houtwerk van mama's huis, ernaast, begint af te bladderen als verbrande huid.

Waar blijven ze nou?

Ik bel nog maar eens aan. Ze zijn altijd thuis. Misschien moet Meg haar dochter even helpen in de badkamer? Of Meg is nog bezig in Grace' slaapkamer om haar voedingssonde te vervangen. Volgens mij moet dat elke week. Met Kerstmis trok Grace nog haar kersttrui omhoog om me het nieuwe gat in haar buik te laten zien. Het was net een kleine oogkas waar het oog uit was gepeuterd. Er leek geen bodem in te zitten, Grace als een pop waarvan de vulling naar buiten pulde. 'Raar, hè?' zei ze, terwijl ze me strak aankeek. Ik haalde mijn schouders op om te verbergen dat ik er wat akelig van werd.

Ik kijk nog eens op mijn horloge. Moet ik de zak met kleren hier gewoon voor de deur laten staan? Met een briefje? Maar mam wordt boos als ik hun de kleren niet persoonlijk overhandig. Ze heeft alles juist voor mij bewaard, als een soort verrassing. Een paar keer per week gaat ze bij Meg en Grace langs en soms komt ze terug met tranen in haar ogen. Dat halve uurtje bij Meg en Grace lijkt voor haar bijna een religieuze ervaring. Grace vraagt altijd hoe het met mij gaat, zegt ze, of ik alweer een date heb gehad, zulke dingen. Mam spoort me regelmatig aan om ook bij hen langs te gaan, maar ik zeg altijd dat ik het veel te druk heb dit jaar. Ik moest nog herexamen doen, ik werk in de pub en mijn relatie met Chris is uit. Maar drie dagen geleden ben ik voor mijn examens geslaagd, dus heb ik geen uitvluchten meer en sta ik hier voor de deur. De waarheid is dat ik tegenwoordig nooit weet wat ik tegen Grace moet zeggen. Het lijkt gemeen om haar over mijn eigen leven te ver-

tellen – mijn plannen voor de universiteit en mijn vaste voornemen om zo snel mogelijk uit Cornwall te ontsnappen en genoeg te sparen voor een lange reis naar India, volgend jaar. Zelf heeft ze niets anders om naar uit te kijken dan haar wekelijkse tripje naar het strand met haar moeder.

Ik druk mijn gezicht tegen het melkglas van de deur. Hoewel hij nu is aangepast aan Grace' rolstoel, heeft hun bungalow dezelfde indeling als die van mijn moeder en waarschijnlijk al die andere honderd huizen en bungalows van Summervale Estate. Veel kan ik niet zien. Door het glas lijkt alles zich onder water af te spelen. Ik leg mijn hand op de kruk en probeer de deur. Het eerste wat me opvalt is de warmte vanuit het huis, met de geur van Megs luchtverfrissers, met namen als Summer Daze. Ik moet er bijna van niezen. Mijn moeder koopt die dingen ook.

'Hallo?' roep ik in de diepe stilte van het huis. 'Meg? Grace? Ik ben het, Cara. Ik heb de kleren bij me...' Ik zwijg als ik de zitkamer binnenstap. Het is er smetteloos als altijd. De twee fauteuils van het driedelige bankstel – beige van kleur en met dikke kussens – staan keurig tegenover de bank, alsof ze zelf op theevisite zijn. Foto's van Meg en Grace, omlijst door hartjes en sterretjes, glanzen vanaf de schoorsteenmantel. Maar mijn blik blijft haken achter de bank. Daar klopt iets niet. Ik zie iets wat er niet zou moeten zijn.

'Grace?' Ik aarzel, maar dan slaat de angst me om het hart. Grace' rolstoel is omgevallen. Haar kleine speelgoedkonijn en het hartvormige zitkussen liggen op de grond, bijna bij de keuken. Die aanblik is genoeg om me in beweging te brengen. Ik ren om de bank heen, in de verwachting Grace' kleine lijfje aan te treffen, met breuken en blauwe plekken, haar bril verbrijzeld. Maar er is niets, of bijna niets. Op de grond ligt wel haar dagboek, dat ik de vorige keer, een maand geleden, tussen haar heup en de stoel geklemd zag zitten.

Tenzij ze in bed ligt, heb ik Grace nog nooit uit haar rolstoel gezien. Daar zit ze al zo lang als ik haar ken, meer dan de helft van haar leven. Ik raap het boekje op. Verderop in de gang, achter de deur van Megs slaapkamer, slaat een klok het halve uur. Een kraan druppelt. Het geluid doet de lucht trillen en helpt me mijn stem terug te vinden.

Ik roep weer. ‘Hallo? Meg?’

Ik berg het dagboek veilig in de tas met kleren en laat die in de gang staan. Ik zal Grace het dagboekje wel teruggeven als ik haar zie.

Langzaam loop ik de gang door. Met elke stap voel ik een steek van angst in mijn maag. Al mijn zintuigen zijn gespitst. Ergens zoemt een vlieg. Bloed gonst in mijn oren en de kraan druppelt nog steeds. De deur van de wc gaat opeens open. Ik slaak een kreet en maak een sprong van schrik, maar het is Cookie, Grace’ rode kat. Cookie negeert me en sluipt miauwend door de gang voordat ze sierlijk Megs kamer binnenglijpt. Ik volg haar. Een nieuw geluid dringt tot me door, een soort statisch geruis. Misschien is het de radio, probeer ik mezelf wanhopig wijs te maken. Misschien hebben Meg en Grace mij daarom niet gehoord.

Maar als ik dichterbij kom, weet ik dat het geen mechanisch geluid kan zijn. Het klinkt veel dieper, vreemder... organisch. De rug van mijn hand glijdt over de gladde, koele muur. Ik snuif de lucht van goedkope vanille op, zo zoet dat het bijna smerig ruikt, als schimmel.

‘Hallo?’ Ik herken mijn eigen stem niet meer, zo schor en gebarsten. De angst knijpt mijn keel dicht. Ik wil Megs deur openduwen, maar die wijkt bijna uit zichzelf terug, alsof hij niet kan wachten zijn geheimen prijs te geven.

Het eerste wat ik zie zijn de vliegen. Ze cirkelen boven haar als kleine aasgieren. Meg ligt verstrengeld tussen het bedden-

goed, breekbaar en veel te roerloos om enkel maar te slapen. Haar gezicht is grijs, haar blik nevelig, gericht op iets wat levende ogen niet kunnen zien. Haar mond is een grimas van angst. Haar voorhoofd is ingeslagen, niet langer een duidelijke vorm maar een donkere massa van kleverige pulp. De bloedvlekken op het laken liggen als een krans om haar hoofd. Haar gekneusde been en arm hangen over de rand van het bed, en bloed druipt nog langs haar rozegelakte nagels. *Drup, drup, drup.*

Lees verder in *Waar is Grace.*

Eerste druk september 2021

Oorspronkelijke titel *Grace is Gone*

Oorspronkelijke uitgever Sphere, an imprint of Little, Brown Book Group,
London

Copyright © 2020 Emily Elgar

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with
the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2021 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Jan Smit

Omslagontwerp Studio Jan de Boer

Omslagillustratie © Shutterstock. Design: Steve Panton - LLBG

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 261 5131 6

ISBN e-book 978 90 261 5132 3

NUR 305

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.